

за „природностъ.“ „Природността,“ мой брайно, е хубаво нѣщо, ала когато е пълна кесията; а то — краката не обути, коремътъ гладенъ, а „природности“ тѣрсиме. Я захвани са ти за нѣкоя работа и гледай да станешъ човѣкъ, а то и дѣцата щатъ да захванатъ да ти са присмивать. Послушай ти мене, момче! Остави, мой брайно, хорските работи на страна! Нека ги оправятъ ситите и богатите. Азъ десетъ хилѣди жълтички имамъ въ кемерчето си, и пакъ ми не трѣбать ни „природности,“ ни учения, ни мучения, ни читалища, ни модни работи. Имашъ ли си парици — сичко е оправено; нѣмашъ ли що да ѣдешъ — сичко е криво. Азъ та обичамъ и за това ти казвамъ такива думи: приятелътъ си трѣба да научишъ умъ и разумъ.

Я с ъ п о в ъ.

Ако би сичките хора захванале да мислятъ само какъ да спечѣлятъ, то до сега и свѣтътъ би са унищожилъ.

С л ѡ п о в ъ.

Казвай ми ти приказнички. Свѣтътъ, мой брайно, са държи съ парата, а не съ вашите „природности“ и съ вашите книжки. Книгата не може нито гладниятъ да изѣде, нито жѣдниятъ да я испие. Сѣки иска пари: султанътъ иска да му платишъ данокъ, попътъ иска за опѣло и за вѣнчило, владиката иска евхаристия, турчинътъ — дишъ парасж, а коремътъ — да ѣде, — книги, учение, „природности“ и „слободи“ и дяволътъ не ще. „Да ослободиме земята си,“ викатъ младежите; а азъ ща да ги попитамъ: отъ кого да я ослободите? „Отъ турците,“ казватъ. А какво ви праватъ турците: турците си работатъ своето, а ние своето, — плати си добре, и никой нѣма да та закача! Ако би билъ азъ кадия или ага, то на сичките млади момченца би ударилъ по петдесетъ тоѣшници по табанците, и да имъ дамъ „слобода или смъртъ.“